

Nieuwsbrief

Editie 5
Datum : Mei 2010

Beste leden,

Sportief gezien was het voorbije seizoen één der beteren van de laatste jaren.

Davoc Lot had 3 bekerfinalisten voor de Vlaams-Brabantse jeugdbeker: een unicum in de geschiedenis van de club. Hoe het afgelopen is leest u verder in dit nummer.

Dames 2 hebben als 2de in 3de provinciale het seizoen afgesloten en mochten de eindronde spelen om een eventuele bijkomende stijger naar 2de provinciale aan te duiden.

Dames 1 zijn 4de geëindigd in 3de provinciale

Heren 1 ambiëerden aan het begin van het seizoen een plaats in de top 3 en zijn 3de geworden.

Heren 2 zijn met een hoofdzakelijk jeugdige ploeg (allen spelers uit eigen jeugd !!) als 4de in 2de provinciale geëindigd. Heren 2 laten zich in dit nummer van hun beste kant zien. Ze waren het ganse seizoen zo goed als afwezig in deze nieuwsbrief, maar dit wordt ruimschoots goedge maakt door de halve roman die ze verder in deze editie brengen.

De kers op de taart kwam van Heren 3 die op overtuigende wijze Vlaams-Brabants kampioen werden in 3de provinciale. Proficiat mannen !!!!

Dit is dan meteen het laatste nummer van dit seizoen. We laten ons toetsenbord even met rust en keren aan het begin van volgend seizoen terug met hopelijk nieuwe inspiratie.

Veel leesplezier.

Het bestuur

Heren 1

Aan de vele succesvolle jaren waarbij de prestaties van Heren 1 telkens in stijgende lijn gingen, is abrupt een einde gekomen.

Van de bestaande spelersgroep zijn er een paar die gekozen hebben om hun volleybalcarrière in een andere club verder te zetten terwijl een paar andere spelers beslist hebben om hun actieve loopbaan stop te zetten. Concreet betekent dit er van de huidige kern te weinig spelers overblijven om een ploeg te vormen.

De trainer en de clubleiding waren al geruime tijd op zoek naar valabele spelers om de ploeg te komen versterken, maar zonder succes.

De realiteit is dat er te weinig spelers in onze regio beschikbaar zijn. Trouwens, heel wat ploegen in de hogere reeksen worden geconfronteerd met dit fenomeen. De vraag naar spelers is veel groter dan het aanbod. Sommige clubs laten zich dan verleiden om mee te doen aan een financieel opbod om toch maar nieuwe spelers, ook van ver buiten de regio, te kunnen aantrekken. Het bestuur van Davoc Lot heeft bewust gekozen om die weg niet op te gaan en geen financiële risico's te nemen. Davoc Lot is een financieel gezonde club en dat willen we zo houden.

Ook binnen de huidige Heren 2 en Heren 3 zijn er niet voldoende spelers beschikbaar die voldoende gewapend zijn om met enige kans op succes de overstap naar 1ste divisie te wagen.

Daarom zag het bestuur zich genoodzaakt om in 1ste Divisie geen ploeg meer in te schrijven. Niemand is daar gelukkig mee, maar dat is nu eenmaal de realiteit.

Voor alle duidelijkheid, het is niet omdat H1 opgedoekt wordt dat Davoc Lot op sterven na dood is. Integendeel zelfs. Zoals U in de inleiding van deze nieuwsbrief kunt lezen hebben zowel de jeugd ploegen als de overige senioren ploegen een schitterend seizoen achter de rug. De toekomst van Davoc Lot ziet er nog altijd heel rooskleurig uit.

Bekerfinale : preminiemen meisjes

Zondag 2 mei... 13u30 .

De pre-miniemen meisjes warmen zich op . In hun knappe t-shirts met opschrift 'Beker van Vlaams Brabant' staan ze, voor de wedstrijd, te glunderen wanneer de fotograaf een fotootje neemt

14u ... de eerste opslag van Londerzeel gaat over het net, of neen juist niet. Ine P mag direct het roer in handen nemen. Wat blijkt : beide partijen wikken en wegen elkaar want stapsgewijs worden de punten gehaald. Wanneer het scorebord 13(Londerzeel)-14(Lot) aangeeft wordt een time out aangevraagd. Wat er juist gezegd werd, hoeven we niet te weten maar kunnen we al raden want de Londerzeelse meisjes zetten even een tandje bij... 18(Londerzeel)-15 (Lot).

Tot Ine V aan de opslag komt en hopsa het scorebord staat terug in evenwicht 18-18.

Ook al werd er gelopen, getoetst en gesmasht . De eerste set verloor Lot met 25 – 20

Niet getreurd de 2de set zou hen moeten vertrouwen geven op de overwinning maar achteraf bleek dat dit iets te hoog gegrepen was. Onoplettendheden, ongeconcentreerde opslagen en korte pasjes (van de tegenpartij) zorgden ervoor dat de meisjes ook de 2de set niet op hun palmares konden schrijven. Hoe goed ze ook hun best deden en hoe luid het supportersteam ook hen aanmoedigden; noch Tami, Orsi, Ine V en Ine P konden de punten de hoogte in laten gaan; eindstand 25 – 13.

De aanhouder wint zouden we denken. Tijdens de 3de set zagen we een paar mooie bewegingen maar de tegenpartij wist heel goed de bal te plaatsen. De Lotse meisjes kwamen op een score van 13 (Londerzeel) – 9 (Lot) toen Nancy een time out vroeg. Ze probeerde onze meisjes op het juiste spoor te plaatsen maar hoger dan 18 geraakten we niet. Eindstand 3de set 25 (Londerzeel)- 18 (Lot).

Niettegenstaande de meisjes de bekerwedstrijd langs hun neus zagen voorbij gaan toonden ze dat ze 'grootse' verliezers waren. Met de glimlach verlieten ze het plein om hun medaille voor de 2de plaats in ontvangst te nemen. De meisjes van Londerzeel kregen terecht de beker maar onze meisjes kregen het mooiste compliment van een van de organisatoren . Ze noemden hen : **“Het mooiste ploegje van de dag ‘’!** Wie denken jullie dat het meeste glunderde ?

Orsi, Tami, Ine P, Joy en Ine V : 'Deelnemen is belangrijker dan winnen' ; ook al hadden jullie graag gewonnen . Een 2de plaats verdient evenzeer **een dikke proficiat**.

Knap gedaan meisjes !!!

Finale preminiemen jongens

Zondag 2 mei 2010. Een datum die reeds lang in de hoofden van onze jonge spelers rondspookte... De finale van de beker van Vlaams-Brabant. Ze stelden zich er vanalles bij voor, en vooral de BEKER sprak tot hun verbeelding. Daarvoor zouden ze door vuur lopen. Na dag voor dag aftellen was het vorig weekend zo ver. Tegen Wolvertem voor die magische beker...

Stef zat muisstil aan de ontbijttafel en Louis en Michaël aten ook al niet veel. Dus de zenuwen waren gespannen. En zo ging de wedstrijd ook van start voor Niel Guillaume, Michael Thys en Stef Bosmans. Onder de indruk van de luidruchtige supporters en een (te) strenge scheidsrechter vlogen de eerste ballen van de wedstrijd hen letterlijk rond de oren. In een mum van tijd had Wolvertem zich een 11 - 1 voorsprong uitgebouwd. Van een bliksemstart gesproken... Nancy moest dus ingrijpen met een time-out. En dat aanvankelijk succes. Davoc Lot speelde zich terug in de wedstrijd tot 12 - 6. Maar daarna ging Wolvertem weer verder met zijn bombardement van precieze opslagen, doordachte plaatsballetjes, en mooi hoog spel. Onze jongens stonden erbij en keken ernaar. 25 - 9 stond al snel op het scorebord.

In de tweede set nam Louis Bosmans de plaats van Michaël in. Met Niel aan de opslag kon Davoc Lot zowaar tot 0 - 4 uitlopen. De meegereisde supporters kregen terug moed en moedigde het jonge team luidkeels aan. Van 8 - 8 ging het naar 18 - 16. Iedereen geloofde er terug in, maar dat was weer buiten Wolvertem gerekend. Weer paktten ze uit met zware opslagen en precisiespel en ze konden zo ook de tweede set winnen met 25 - 17. In de derde set kon Wolvertem al snel een kloof slaan en bouwden die stelselmatig uit. Van 5 - 1, over 15 - 5 ging het naar 25 - 8. Tegen zoveel talent waren onze jongens nog niet opgewassen. Met een sprongopslag werd de wedstrijd uit geserveerd !

Wolvertem speelde met drie speler van '99, daar waar ons team toch wel wat jonger aan de start stond. En dat is zeker hoopvol voor volgend jaar. De spelers kregen ieder een mooi aandenken aan deze finale. En dat aandenken moest uiteraard maandagochtend mee naar school.

De aanloop naar deze bekerfinale mooi met spannende wedstrijden en mooi spel. Jammer dat die lijn niet kon doorgetrokken worden in de finale. Daarvoor was Wolvertem (deze keer) te sterk. Een dikke proficiat aan de spelers en trainer(s) van Wolvertem. We wensen hen veel succes toe over twee weken bij de wedstrijd(en) voor de beker van Vlaanderen !

Kadetten meisjes: Eervol gesneuveld met de eindmeet in zicht

De Kadetten meisjes van trainer Sander Mot hadden dit seizoen al een indrukwekkend parcours afgelegd door lang op 3 fronten in de running te blijven voor de hoogste bekroning.

In de vorige nieuwsbrief kregen jullie al mee dat ze in de halve finale van de Vlaamse Jeugdbeker sneuvelde tegen het Limburgse Stevoort. Maar op het programma stonden nog de competitie en de Beker van Vlaams-Brabant met als grote uitdager : Volley Haasrode Leuven. Als het om de knikers gaat, wil elke ploeg natuurlijk op zijn sterkst staan. Door examens, paasvakantie én de combinatie met een damesploeg, was het voor beide clubs geen sinecure passende data te vinden voor hun wedstrijden. Uiteindelijk speelden onze meisjes op 17, 19, 21, 23 en 24 april voor competitie en beker ...

Eerste grote afspraak was de halve finale voor de beker op 19 april. Opvallend veel volk opgekomen, ook van de tegenstander, voor een wedstrijd op een maandagavond. Beide clubs hadden elkaar al 3 keer ontmoet, 2 keer hadden onze meisjes aan het langste eind getrokken. VH Leuven nam een bliksemstart en liet ons niet meer in de set komen : 20-25. Dat zag er niet goed uit voor het verdere verloop. Niet dat er iemand uit de toon viel, maar coach Sander besloot van de bank gebruik te maken en wisselde 2 speelsters. Een goede zet want de wedstrijd kantelde, zij het niet zonder slag of stoot in set 2 en 3, telkens 25-20 winst. De veer was hierdoor gebroken bij de bezoekers want in set 4 stoomden onze meisjes onverwijd door naar 25-13. Vreugde alom en een afspraak voor de finale in ... Haasrode !

“Tot overmorgen” had de assistent-coach van VH Leuven gezegd toen zij naar huis gingen. Inderdaad, op woensdagnamiddag stonden beide ploegen opnieuw tegenover elkaar. De inzet was nu het kampioenschap : wie won, mocht zich bijna zeker kampioen noemen. Spijtig genoeg kunnen we over de wedstrijd zelf kort zijn. VH Leuven had zich uitstekend herpakt na de eerdere opoffer en Davoc Lot maakte nooit aanspraak op een setzege. Daarmee waren de titelkansen verzwonden ; de vrijdag daarop, alweer, werd Gooik ingepakt maar onze concurrent zou zich in zijn laatste 2 wedstrijden, wel niet meer laten verrassen, en zo geschiedde.

De wedstrijd waar het meest naar uitgekeken werd, was de bekerfinale. Als “evenement” heeft deze toch een streepje voor op een gewone competitiewedstrijd, topper of niet. De tegenstander was JV Londerzeel, in de competitie reeds tegengekomen en elk 1 keer gewonnen. Het leed dus geen twijfel dat beide ploegen aan mekaar gewaagd zouden zijn. De talrijke toeschouwers zagen 2 ploegen die beiden 2 gezichten toonden. Hoewel onze meisjes in set 1 een vlotte start namen, klampte Londerzeel al vlug opnieuw aan. Te wisselvallig spel, teveel vermijdbare fouten ... de stress had de meisjes duidelijk te pakken met verlies tot gevolg. De volgende sets toonden hetzelfde scenario, maar dan telkens een andere ploeg die toch iets beter leek : 2-2 dus. In de vijfde set stoomde Londerzeel krachtig door en nam een een geruststellende voorsprong. Iedereen weet dat een vijfde set te kort is om veel goed te maken, je mag dan zelf ook geen fouten meer maken. Ondanks een mooie opslagreeks was het kalf verdrongen en kwam er, zij het als anti-climax, een einde aan een schitterend seizoen. De meisjes mogen echter uitermate fier zijn op hetgeen ze gepresteerd hebben.

Heren 2: 2009-2010

Een aantal weken voor de geboorte van de eerste Davoc Lot nieuwsbrief 'nieuwe stijl' werd mij reeds gevraagd om eens een stukje te schrijven voor de aanstaande boreling. "Wij hebben gehoord dat jij nogal vlijtig met de pen bent?" kwam een vitaal onderdeel van het bestuur nogal flatterend polshoogte nemen. Goed met de pen? Na een klein moment van innerlijke reflectie kon ik mij een epistel van een e-mail voor de geest halen waar ik milde kritiek uitte op enige hervormingsplannen vanwege het bestuur bij mijn geliefde Heren 2. Ze zullen daar gedacht hebben: "Laten we Bart zijn 'talent' gebruiken voor iets nuttigs alvorens het zich andermaal tegen ons keert" en ik kan hen eigenlijk niets dan gelijk geven.

Enige tijd later zat ik naar een blinkende cursor op een lege pagina te staren. Ik mag dan wel goed zijn met woorden, ze komen vooral tot hun recht wanneer ze met een licht sarcastische en/of beledigende toon aankomen bij hun onderwerp. Aldus dacht ik dat in een artikel een beetje lachen met mijn onderdanen in Heren 2 wel leuk kon zijn. Tegelijk kwam echter het besef dat ik ondertussen de kleinste van de ploeg ben en hoewel ik met sprekend gemak twee à drie van mijn 'kinders' in bedwang kan houden, eenmaal zo een meute jeugdproducten zich in massa tegen uw persoon keert is er geen ontkomen meer aan.

Na een paar maanden van excuses verzinnen en de boot afhouden kies ik nu dan maar voor de 'easy way out'. Mag ik jullie presenteren: **Heren 2 2009 – 2010: A tribute to mezelf en mijn ploeg.**

Verleden seizoen was er eentje om snel in de voetnoten van de geschiedenis te verbergen. Na de verjongingskuur, die bij sommigen opgeduwd werd als een onwelkome suppo, zaten we met een ploeg verdeeld in twee kampen, een trainer – STOP, WAT GAAT ER MIS? – die niet zo goed in de groep lag en een voorzitter die ons kwam coachen maar last had van tactische vermoeidheid naarmate het seizoen vorderde. Kortom, het was een soep maar ze was lauw, zoutloos en zonder ballen. We degradeerden dan met vermicelli en alles naar tweede provinciale. Er werd ook afscheid genomen van 'de Joeri' die zijn geluk ging beproeven bij ons dream-team in derde. Vaarwel Joeri!

Toen kwam de Georges op het toneel geschreden. Inderdaad, geschreden, ik denk niet dat ik hem al eens heb zien lopen in het jaar dat ik de eer heb van hem te kennen. U kunt het al aan de ondertoon horen, mijnheer de trainer-coach kan rekenen op een plaats in mijn bovenste schuif. Georges is wat ze noemen 'nen ancien' in het vak. Hij speelt al volleybal van toen de dieren nog spraken en volleybal voornamelijk buiten op het koerke beoefend werd met een varkensblaas. Na een lange spelerscarrière die hem tot op het hoogste niveau bracht en een trainerscarrière waarbij hij ooit nog als coach van de vijand tijdens de eindronde ons een

zekere zege afsnoepte kwam hij nu bij ons terecht. Om uit te bollen zo dacht ik aanvankelijk. Maar niets bleek minder waar.

Tijdens de zomer hield hij ons goed bezig met toernooi na toernooi. De vrouwen (of de mama's) waren niet zo content dat er in de weekends niemand was om de zakken te dragen tijdens het shoppen maar het was wel plezant voor ons. En we weten nu dat Bram in een kasteel woont waar je al eens een mooi kampvuurtje kan gaan bewonderen.

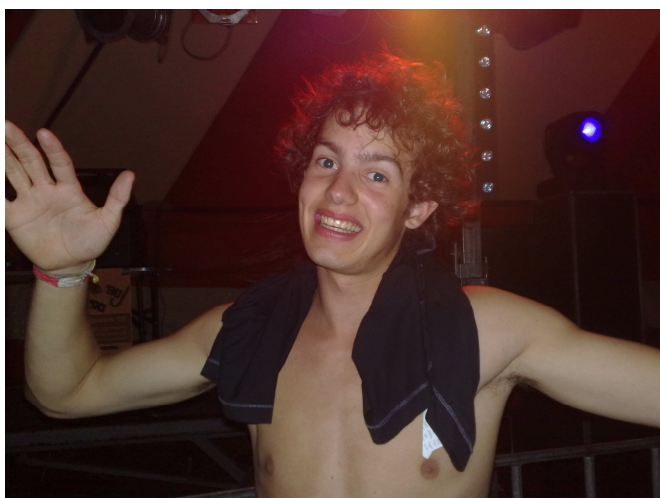

Omdat het natuurlijk vakantie was en Werner en Dieter minstens vijf maal op reis willen ieder jaar speelden we een paar toernooien met een redelijk interessante opstelling. Remco als nen echten 'beir' op opposite, Tom Patat als middenman, mezelf als libero... het kon niet op. Ondanks de exotische ploeg zijn we nooit afgegaan. Oké, we hebben wel is een match verloren omdat we nog op een terraske zaten maar zeg nu eerlijk, dat kan de

besten overkomen. We hebben zelfs een toernooi gedomineerd en dan zelf maar een paar zuipkaarten en 'nen bokaal' afgedwongen.

"Der Bokahl"

Na een paar toernooien links en rechts kwam Merksplas of beter gezegd 'Heren twee gaat op tweedaagse' eraan. Met de tent in de hand kom je door het ganse land zeggen kampeerfanaten wel eens, maar ik rijd liever met mijn auto tot aan een hotel. Soit, het was wel ff schrikken toen we daar aankwamen want Georges, die zicht ondertussen tot een ware komiek scheen te ontwikkelen, had ons in divisie ingeschreven, fijn! We hebben daar twee dagen rammel gekregen dat het geen naam had, verliezen van 5 Quatarezen of een bende zatte Duitsers om een voorbeeld

te schetsen, maar dat was volledig naast de kwestie. In Merksplas zijn we echt een team geworden. Hoe overbrugt men de leeftijds kloof het best? Met bier, en liters ervan liefst. Op 48u tijd zijn we van twee groepen die op een schijnbaar andere planeet leefden gegaan naar één groep waarin de meesten elkaar wel konden verdragen tot zelfs een lichte vorm van waardering en sympathie voor elkaar begonnen te vertonen. Alles wat er voor nodig was? Gezamenlijk leed, liters bier, een 'snok-incident', een hilarische vechtpartij, één groot feestje en iemand die in kwakjes kotst. Tip voor de organisatie: Volgende editie veel meer croque-monsieurs voorzien en minder zagende madammen aan de bonnetjes zetten.

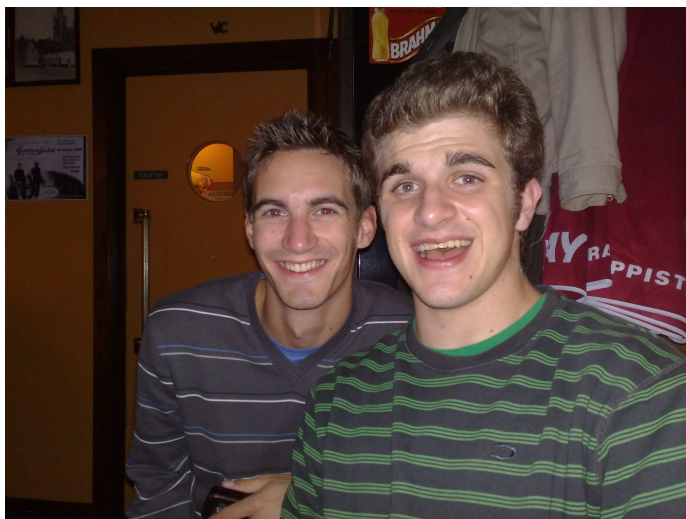

Dus, wij vol vertrouwen op naar match één. Jeugdvolleybal Londerzeel. We hadden hun ploeg uit derde bezig gezien en we waren niet onder de indruk. Een

beetje te weinig misschien want we kregen meteen een droge nul drie om de oren. Dedju! Het enige dat ik mij nog weet te herinneren van de desbetreffende partij buiten de eerdergenoemde rammeling is dat een bal vanachter in het veld voor evenveel punten telt als eenzelfde bal in de drie meter, namelijk één.

Twee weken later kwam Kruiken – dragen en smijten is ook toetsen – burg langs en die werden met drie nul over de knie gelegd maar het schol maar 6 punten of wij lagen over hun knie. Niettemin waren we gelanceerd en volgende er zeges tegen Machelen, Colomba en Zuun.

In Haasrode liepen we tegen acute aanval van jeugdige overmoed en 'opgefoktheid' aan. Mijn jonge onderdanen moesten tegen producten van hetzelfde bouwjaar spelen en blijkbaar waren het geen al te beste vrienden want vrolijke uitdrukkingen zoals 'putain fieux', 'caaf' en 'diene zes pee, die ga op zen tanne krijgen' waren alomtegenwoordig. De tegenstander liet het niet aan zijn

hart komen en maakte ons redelijk hard af waarna ze in de laatste set een feestje bouwden op ons stoffelijk overschot.

We herpakten ons tegen Zaventem en Grimbergen en dan kwam HZ, de ongeslagen leider, langs. Het was toen al een beslissende match voor het kampioenschap want bij winst zou HZ al negen punten losstaan maar daar zouden wij wel eens een stokje voor steken. Ons stokje bleek echter van slechte makelij, HZ lachte ons uit, pakte het stokje af en gaf er ons vervolgens een pak voor de broek

mee. Het was nu wel duidelijk, we zouden voor de tweede plaats strijden met Londerzeel, Kruikenburg en Meise.

De laatst genoemde ploeg zouden we enkele weken later flink terugzetten in het klassement na een zwaarbevochten doch deugddoende overwinning. Kleine voetnoot, Meise is een ploeg met een paar plezante mannen in zoals de passeur die aan zijn laatste seizoen bezig was maar het is tevens ook de ploeg met de meest flagrante 'onder-het-net' fouten. Dat kan al eens gebeuren maar bij Meise viel dat toch nogal op. Hun middenman was fenomenaal als het op bonken en blokken aankwam maar op motorisch en speltechnisch gebied was het een ramp. Gelukkig voor ons vielen de brokken aan hun eigen kant.

De week voordien hadden we Lennik al een pandoering gegeven maar eerlijk gezegd waren die mannen nogal 'plattekes'. Soit, we sloten de heenronde af op de derde plaats.

De terugronde begon, na het verplaatsen van de match tegen Londerzeel, met een sportieve revanche op Haasrode. De eerste set werd op magistrale wijze in een beslissende ploot gelegd na een schitterende comeback en het nu al legendarische 'Floris-stort-met-de-bal-in-het-net-en-schept-hem-er-uit' moment. De tegenstand stond erbij, keek ernaar, protesteerde luid en werd vervolgens opgerold.

Na de euforie van de sportieve weerwraak tegen 'die caven van Haasrode' gingen we ook snel Machelen eens oprollen zo werd er gedacht. Na de 0-2 leek de zege veilig en begon het showgedeelte van de match. Even later hingen de bordjes weer in evenwicht. Tijd om weer naar de coach te luisteren, en niet tegenspreken, om zo toch nog een extra punt mee naar huis te nemen. Zou stilaan het besef groeien dat uw opdrachten vervullen gewoonlijk meer rendeert dan gaan voor de bal in de 3 meter of het killblok. Ik vreesde ervoor maar trooste mij met de gedachte dat zulke dingen er bij de meesten met de jaren wel zouden uitgroeien. Ik spreek uit

ervaring. Ooit noemde een coach mij, in een vorig leven van de nieuwsbrief, een tovenaars die allemaal foute dingen uit zijn mouw toverde. Enige jaren later zou ik met diezelfde mens in Heren 2 de titel en de beker van Brabant vieren na een magistrale halve finale waar wij met zijn tweeën het midden van de tegenstander helemaal wegspeelden. Ik ga geen namen noemen maar het kan verkeren hé Luc... Mommaert Luc! Als ik 'de Mommy' zijn gedacht kan veranderen, dan kunnen mijn jonge collega's dat ook. Afwachten!

De week erna was het echter weer prijs. Tegen Colomba waren we veruit de beste ploeg maar enige van onze licht ontvlambare hoekstenen lieten zich andermaal vangen door de vijandelijke passeur die we liefkozend 'De Kabouter' zullen noemen. Gelukkig ben ik ook wel een smeerlap wanneer nodig dus na de 1-2 ben ik ook maar in zijn zakken gaan zitten. Er kan iets tussen gezeten hebben in de trend van "Het moet wel moeilijk zijn voor u dochtertje om naar u op te kijken, letterlijk" maar mijn geheugen speelt mij soms parten. Hij had maar niet met ons Thomaske moeten lachen! Soit, met de hakken over sloot, maar niettemin er toch over.

Dan trokken we naar Kruikenburg met cavalerie en al. Supporters alom maar het was nu wel officieel: we zaten in ons dipje. Gelukkig niet zo erg als het dipje dat het volledige vorige seizoen was. Na de match in Ternat, waar de scheidsrechter mij letterlijk zei: "Ik kan toch niet elke pas affluiten omdat ze de bal dragen, bij u viel dat op omdat het maar één keer was dus dan moet ik wel fluiten" waren de gemoederen toch niet zo feestelijk. Altijd wel met een korrel zout nemen want bij sommigen gaat dat van intense woede en drift op het veld naar feestvreugde een kwartier later in de kleedkamer. Maar daarover later meer.

Tegen Zavath hoopten we op eerherstel en er was ondanks de afwezigheid van sommige spelers veel ambiance op de bank. Een beetje teveel want de libero en middenmannen deden flink mee in hun passages aan de bank waardoor de aandacht verslaptte. We verloren een set en bijna werd ik gelyncht toen ik mijn onvrede daarover tegen een, volgens sommigen misse, speler uitte. Het was meteen duidelijk hoeveel het kapiteinschap waard is. Het bleek

niet zoveel te zijn. Fout of niet, de volgende set was de concentratie, samen met lichte haat ten opzichte van mijn persoon, helemaal aanwezig en gingen we er los over.

Het Carnavalweekeinde is er meestal één met slechte matches en weinige concentratie maar niets was minder waar. De inhaalmatch op vrijdagavond tegen Londerzeel werd verloren maar we waren wel de evenknie. Enkele dipjes deden ons de das om. Man, die zaal trekt echt op niets. Als klein manneke deed ik daar stages van de bond en daar is nog niets veranderd. Het plafond is te laag, de toiletten zijn voos en gans de zaal riekt naar champions. Bweik! De dag erna moesten we weer aan de bak bij Grimbergen.

Na de fantastische dunk van 'Remmy' tijdens de opwarming waar hij met ring, bord, paal en de rest bijna dodelijk ten gronde stortte was het ambiance van begin tot einde. Dankjewel bank! Met

12 man twee tribunes overstemmen is niet voor iedereen weggelegd. We speelden met een vertimmerde ploeg en één set lukte het experiment niet waardoor 'de man met één mouw' ons genoeg punten kon afsnoepen om hem te winnen. Het was hem echter gegund want we hadden al genoeg met hem gelachen.

Onze T-Shirten die we hopelijk tegen volgend seizoen gaan gemaakt krijgen.

Met blessureleed stond ik vervolgens een maand aan de kant. De maand heeft niet veel geholpen want het doet nog steeds zeer maar het kwam goed uit want de komende drie weken zat ik toch in Japan. Bram wou enkel passen van mij krijgen dus die ging naar New York. Onze 'Remmy' deed het in zijn broek door al die druk op zijn brede schouders maar er werd toch gewonnen van een alweer plat Lennik.

Bij de onverschrokken leider werd er met een serieus gehavend team toch een set gewonnen en volgens kenners, analisten en aanwezigen zat er meer in. Ik zal jullie maar geloven zeker! Gelukkig voor mij kwamen we net iets te kort zodat ik weer geen frieten moest ophoesten zoals vorig jaar toen ik 'Bartloze' winst tegen een topper ook verbonden had aan vreetpartij.

Het seizoen zat er zo goed als op nu. We konden enkel nog vierde of vijfde worden. Dat werd fameus duidelijk tijdens de match tegen Zuun. Ondanks redelijk simpele winst was het een match zonder hoogtepunten maar met flaters, frustraties, dom setverlies en alles wat je van een match zonder inzet kan verwachten. Ik kwam er achter dat bankzitter zijn moeilijk is. Je moet kunnen tellen, zingen, water dragen, de vijf op het scorebord vervangen en dat alles terwijl je ook nog is warm moet blijven en kijken naar soms wel erbarmelijk slechte matches. De Georges speelt dan ook nog eens 'belleketrek' met uw emoties. Houd u warm! Zijde greeed? Volgende punt! Nee toch niet! Kortom, ik hoop dat mijn fysieke aftakeling snel tot een halt komt want ik sta liever op het terrein dan werkloos ernaast.

Onze vierde plaats was nu veilig dus de laatste match tegen Meise, de vijfde, was er één puur voor de eer. Wij zitten daar blijkbaar niet neig mee in want het was onze zwaarste nederlaag van het seizoen. Zoveel opgefokte karakters bij elkaar, verschrikkelijk! Pauwel liet nog even zijn spieren zien aan de tegenstand maar die waren duidelijk niet onder de indruk. Ik heb mij nog nooit zo hard moeten inhouden om iets te zeggen, puur en alleen om de huisvrede te bewaren. Maar hoeveel woede er ook was op het veld, terwijl ik met enkele andere 'ouw pekes' de match

en gebeurtenissen aan het analyseren was in de cafetaria, was er bij de driftkickers van even ervoor geen vuiltje meer aan de lucht. We zullen het gebrek aan bezinning maar op de moderne opvoeding afschuiven zeker? Meise was weer zijn leuke zelf met een hoop spelers die zich

weinig of niets aantrokken van die witte lijn onder het net. Klaas dacht dat ook maar kreeg geel omdat hij zijn onvrede wat teveel kracht bijzette. Nog een kleine tip voor Meise. Nu dat de ouderdomsdeken met pensioen is kunnen jullie misschien ballen kopen vanuit deze eeuw. 't Is maar een gedacht!

Wat mag er besloten worden over dit seizoen? Ten eerste, ten tweede en ten derde vind ik wel dat we een goede trainer hebben en een spelersgroep met het potentieel om in eerste te spelen en te blijven maar dan gaan de karakters toch moeten inbinden. Teveel ego's, driftbuiten en negeren van opdrachten is nefast voor de feestvreugde en de titelstrijd. Het was een seizoen met veel ups en hoogtepunten en een aantal downs en laagtepunten. Al bij al hebben we ons wel goed geamuseerd en ik kijk al uit naar volgend seizoen. Ten aanval! Verpletter en overwin! Op naar eerste! Come-on come-on DAVOC!

HEREN 3: D-Day

Op 11 april was het d-day voor heren 3. Door het verlies van directe achtervolger Sollembeemd tegen Ruisbroek konden we, mits winst, kampioen worden in Kapelle-Op-Den-Bos. Een echter niet te onderschatten verplaatsing. Eternit had immers van de tweede en de derde in de stand gewonnen en was gebrand op een revanche door het 3-0 verlies bij ons thuis. Voordat de hoofdmatch begon hadden de reserves met 2-1 gewonnen. Hierdoor zetten ze een reeks van 23 wedstrijden ongeslagen achter elkaar neer (en dan nog de winstmatchen van vorig seizoen niet meegerekend). Een terechte kampioen van de reserves dus.

De hoofdmatch:

Na twee weken intensief trainen op het spel van Eternit plukten we er in de eerste set onze vruchten van. Hun zetballen, hun middenaanvallen en hun drie meter aanvallen werden aan banden gelegd door een goede verdedigende organisatie bij ons: 12-25 als gevolg.

Maar zoals in de meeste matches laten we de tegenstander in set 2 meespelen, tot 17-17 ging het gelijk op maar door goede opslagen en aanvallen stoomden we door naar 18-25. Met een harde aanval van Joeri als setpunt. De titel was kortbij maar er moest nog 1 set gewonnen worden. Met een beetje zenuwen op het terrein bleven we gelijk opgaan in set 3. Een kleine kloof werd geslagen na de 2 technische time-out. Tot het 19-23 stond en trainer Jos nog een time-out pakte voor de rust te behouden. Met een rake bal van alweer Joeri op 19-24 werd de titel binnengehaald. De champagne werd boven gehaald en er werd tot middernacht gevierd (het was immers een zondag, film ook te zien op website van davoc lot)

De vreugde was er wel maar niet iedereen voelde zich al volwaardig kampioen. Sollembeemd (2^e in de stand) had ons thuis verslagen en de meeste waren op revanche uit in Halle. Halle was immers de laatste tegenstander van het seizoen. En een waardig kampioen wint ook van de tweede in de stand was de redenering.

Op naar Halle dus waar onze reservekampioen zijn eerste match van het seizoen verloor met 2-1. Iedereen gewaarschuwd dus voor de hoofdmatch. Na een paar keer wisselen van veld konden we eindelijk beginnen. Net zoals in elke match werd de eerste set makkelijk gewonnen, deze keer met 12-25. De tweede set was een ander paar mouwen, we maakten meer fouten en Halle kwam – ook door de scheidsrechter- weer in de wedstrijd. Tot 22-22 ging het gelijk op maar op het laatste trokken wij toch aan het langste eind met 23-25. Sollembeemd mentaal een tik gekregen, wij een beetje een boost zodat alles voor ons lukte in set 3: aanvallen, opslagen, verdediging en zowaar blocks. En met een stevig block van Ben en mezelf werd de 14-25 en de 0-3 een feit. Winst op het veld van Halle deed bij de meesten meer deugd dan de kampioenenmatch in Eternit. Zo werd er feest gevierd bij de rivaal met veel drank, frieten en een scheerapparaat (hehe).

Davoc Lot, Davoc Lot, Davoc Lot, Olé Olé...

We mogen spreken van een heel geslaagd seizoen. Deze keer mag ik misschien wel eens hoogmoedig spreken. Onze ambitie was de derde plaats na titelkandidaten Eternit, Sollembeemd of Ruisbroek. Niet alleen hebben we ze allemaal verslagen, we haalden 15 op 18 tegen deze kandidaten. Naast dit hebben we onszelf op alle vlakken overtroffen:

- reserves: 23 winstmatchen, 1 verlies----) kampioen
- hoofd: 23 winstmatchen, 1 verlies ----) kampioen
- hoofd: 70 setten gewonnen, 3 verloren
- hoofd: reeks 11 matches op rij en reeks 12 matches op rij met 3-0 gewonnen
- Eerste maal sinds fusie een kampioen in provinciale en promotie naar 2e provinciale
- En als slot 23 keer gewonnen dus 23 keer frieten gegeten

Speciale dank ook aan: Floris Mosselmans (arbiter) en Honoré Sermon(blad)

Dames Recreatie

Wij, Davina, Willeke en Liesbeth, zouden als ex-Davoc-Lot speelsters graag de draad terug oppikken en een recreatieploeg dames oprichten binnen Davoc Lot. Wij zijn hiervoor nog op zoek naar geïnteresseerde speelsters, liefst in de leeftijdscategorie 18-28 jaar, die zin hebben in een leuk en sportief volleybaljaar.

Voor verdere details kan je bij Liesbeth terecht op volgend mailadres: lvieren@hotmail.com

Deze nieuwsbrief kwam tot stand met de medewerking van:

Brenda Felix
Kris Bosmans
Bart Demol
Jonas Borremans
Patrick Vieren

Alle bijdragen, suggesties en opmerkingen zijn welkom bij Patrick.Vieren@skynet.be